

TALLINNA FOTOKUU Kunstnikufilmide programm

16.—17.11.23

Kino Sõprus

PÖFF Expanded
Kino Sõprus

Pooluste
koordinaadid
Polar
Coordinates

16.11.2023
19.00–20.45

Meid hoidvas kaadris

17.11.2023
19.00–21.30

Võimalikke vastuseid on kaks

POOLUSTE KOORDINAADID

Erievalt peavoolu filmidest, mille taga on sageli väga suured meeskonnad, on kunstniku- või eksperimentaalfilmid sageli üksiku looja vaevarikka töö tulemus. Vähem on tähelepanu pööratud väiksemate gruppide või kahe autori koostöös valminud filmidele. „Pooluste koordinaadid“ suunab pilgu dünaamilisele, mängulisele ja võimsale energiale, mis tekib, kui kahe kunstniku koostöös sünib midagi enamat kui üksikute loominguliste impulsside summa. Programmi valitud filmid on välja kasvanud koostöödest, mille erinevad vormid kohati kattuvad: filmide autorid on partnerid ka perekondlikeks või romantilistes suhetes, teadustöö või aktivismi vallas. Kõik need partnerluse vormid on omal moel loomingulised, leidlikud ja vahel ka vastuolulised. On hõõrumisi, aga ka õrnust ja huumorit. Mõned filmid on loodud üksikautorite poolt, kuid tegelevad samuti suhestumise dünaamikatega. Kõik teosed on suhtlusaktid, milles filmitegemise protsess on muutunud oluliseks ja intrigeerivaks osaks filmist. Nurki siluvate kompromisside asemel joonistuvad läbi dialoogide välja ka ebakõlad. Nende teoste puhul on ehk kõige põnevam see, et tulemused pole kunagi ette teada, kõige vähem filmitegijatele endile.

Programmi esimene osa „Meid hoidvas kaadris“ töökub intiimsest kodukeskonnast, mis antud kunstnike käsitlustes võib viidata nii füüsilisele ruumile, inimestevahelistele suhetele kui ka isiklikule mõtteilmale. Need on äraspidi koduvideoed, mis mängivad formaadi tavadega. Teostes on kujutatud ootamatuna mõjuvaid koduseid stseeni, vastandumise ja röömu hetki, pealtnäha tühiseid argiseid detaile, mis eristuvad tavapärátest puhkustele ja elulistele verstapostidele keskenduvatest koduvideotest.

Filmides tekib tsentrifugaaljoud, mis tõukab ümber keskpunkti tiirlevat keha väljapoole. Nagu siis, kui me kiiret kurvi võttes vastassuunda kaldume või kätest kinni hoides keerutame. Kui tiirlemine peatiks, kaoks ka tõukejoud. Teineteise gravitatsioonis liikumine ja sellest tekkin tõukumine on kõiki neid filme läbivaks pingestajaks. Näiteks Dani ja Sheilah ReStacki filmis „Tule, koiott“ (2019) esineb pihtimuslikke hetki, vaat et saladusi, mida romantilised partnerid teineteisele muidu avaldada ei suuda – kaadrisse püüdmine laseb ehk ilmneda asjadel, mida muul moel väljendada pole võimalik. Ren Ebeli ja Laida Lertxundi teos „Ühel pööll siin naabruses“ (2023) läheneb filmikaadri piiridele erakordselt mänguliselt, eriti tantsudes valguse ja muusikaga. Liina Siibi filmis „Taevakerad“ (2016) väljendavad tõmbe- ja tõukejoudude dünaamikat otseselt kehatud käed, mis taevakehasid liigutavad.

Filmide pilk on suunatud ühteaegu nii sisse- kui väljapoole, meenutades camera obscura ehk „pimekambri“ loodud tagurpidi kujutist. Sarnase kujundiga algab ka Sirah Foighel Brutmanni ja Eitan Efrati film „On see nuga, sellepärast et...“ (2022), kus vanem ja laps vaatavad koos siseuksel värelevaid lehitede varjusid. Võlukunst, mis sünib pimeduse ja imetleva pilgu koosmõjul. Nii selles kui teistes filmides tähistab vaade aknast ka distantseerituse ja maailmast eraldatuse kogemust, mis sai viimastel piirangute ja üksinduse aastatel tuttavaks paljudele. Tõnis Jürgensi „Heitlikkuse harjutus“ (2022) ja João Pedro Rodriguese „Kusmaal te sellega olete, João Pedro Rodrigues?“ (2017) on mölemad üksikautorite loodud teosed, kus aknaklaas toimib lisaks ka enesepeegelduse pinnana. Pihtimusliku essee vormi ei kasutata siin veendunud tödede edastamiseks, vaid pigem dialoogiks iseendaga. Autorid on seejuures tõmmatud omaenese tsentrifugaalsele orbiidile – esitades arutluse käigus vastuväiteid ja distantseerudes iseendast, liiguval nad siiski uuele ringile.

Programmi teine osa „Võimalikke vastuseid on kaks“ rändab mööda maailma, läbides ihast suunatuna pikki ajalisi ja ruumilisi vahemaid. Töötades lähestikku või teineteisest kaugel, jagavad uurijad-kunstnikud-ilmarändurid üksteisega avastusi, pettumusi ja rõõme. Teadlasi ja uurijaid Jenny Perlini ja Jacqueline Gossi „Mõõdustikus“ (2018) ning OJOBOCA „Kaugtundjas“ (2023) juhivad kindlad veendumused, mis võivad olla nii teaduspõhised kui okultsed – ning vahel ka kummalistele (eksi)teelede juhatavad. Süvenenult ja püüdlikult rajavad need vaprad hinged teed uute teadmiste – ehk isegi tarkuse – suunas.

Võrreldes filmiprogrammi esimese öhtuga mõjuvad siin tsentripetaaljoud, mis panevad kehad üksteise poole tömbuma. Polaarsustevahelisi distantse märgivad filmitegijate läbitud trajektoorid ja läkitused. Roman Khimej ja Yarema Malashchuki videoteooses „Uus sõprade linn“ (2021) teeb üks noormees oma kodulinnas tuuri. Kirjeldades linna valjul häälle grupile pealtvaatajatele, kaardistab ta selle, alustades kaadri vasakust servast ja liikudes lõpuks paremalt välja. Protsessi käigus, ühiste vaatluste tulemusel, sünnib uus paik. Kollektiiv fantastic little splash esitleb oma teoses „sarnane pilt“ (2022) aga hoopis teistsugust kaarti, kus maastikku vaatleb masinlik pilk: kaamera liikmine ja ekraanile kuvatud graafika viitavad parameetritele ja käskudele.

Kahe kuraatori koostööformaat on saanud Tallinna Fotokuu filmiprogrammide traditsiooniks. Mõte otsida sarnaseid koostööprotsesse filmitegijatest duode viimase aja praktikate seast sundis ülemaailmse pandeemia järgselt – seda ajendas lihtne küsimus, kuidas teha asju koos. Hoolimata sellest, kas eraldatus tundus mõnusa või hirmutavana, paistis pandeemia pärssivat oskusi teistega suhestuda, kuulata ning enda lähiringist ja isiklikest muredest kaugemale näha. Kuigi igatsus kontakti ja suhtluse járele püsise, ei osatud soovi täitudes sageli sellega enam midagi peale hakata. Teise päeva kava lõpetab OJOBOCA performance „Kaugtundja“, mis tutvustab kommunikatsiooniloomise katset ning protsessi, mida – nagu me teada saame – ei viitud kunagi lõpule. Utopiani ei jõutudki. Mida tähendab see tulevastele katsetustele möeldes? Kui möelda suhtlusega kaasnevatele pidevalt muutuvatele väljakutsetele ja mõõdarääkimistele, siis kas on üldse mõtet pingutada ja püüda ette võtta teekonda teineteiseni, samm sammu haaval nagu trianguleerivad teadlased filmis „Mõõdustik“? Selle filmiprogrammi teosed vastavad neile küsimustele omal moel, nii loodud maailmade kui filmitegemise viisidega.

Piibe Kolka on antropoogia taustaga kunstnik, filmitegija ja filmivaldkonna töötaja. Teda huvitab kunstnikufilm isikliku uurimusena sotsiaalsete realsuste, kehaliste, ajaliste ja rütmiliste aspektide kohta. Kolka praktika keskmes on video, heli ja performance, loomeuurimus ja kuraatoripraktik. Ta on kureerinud kunstnikufilmide programmi Kumu kunstnikufilmide festivalile (2016, 2018) ja olnud rahvusvahelise gruupnäituse „Taganemiseeta. Kohaloluharjutus“ (2021) kaaskuraator NART kunstiresidentuurus Narvas.

Genevieve Yue on New Yorgis tegutsev filmikuraator, -kriitik ja -haritlane, kes töötab kultuuri- ja meediaõpingute dotsendina New Yorgi New School’is, kus juhib ka ekraanimeedia programmi. Ta on koostanud arvukalt filmiprogramme, seehulgas Anthology Film Archives, Metrograph, MassArt jt. Tema tekste on avaldatud paljudes väljaannetes, sh. Mubi, Film Comment, Film Quarterly, Reverse Shot; samuti on ta raamatu ‐Girl Head: Feminism and Film Materiality‐(Fordham University Press, 2021) autor.

16.11.2023
19.00–20.45

A Frame that Holds Us

17.11.2023
19.00–21.30

A Question that Can Be Answered Yes or No

POLAR COORDINATES

Unlike mainstream films, which are typically made by enormous crews, experimental or artist films imply the painstaking work of a solitary maker. Less commonly acknowledged are the films made as a result of collaborations between small groups or partners. This programme Polar Coordinates celebrates the dynamic, brilliant, and playful fusion of energies when two artists working together is always more than the sum of their individual parts. The films gathered in this programme are the products of a variety of collaborations, many of them overlapping: beyond filmmaking duos, they are families, romantic partners, scientists, and activists. Each type of partnership is creative, inventive, and sometimes messy. Friction arises, as does tenderness and humour. Some of the films are individually made but entangle themselves in the dynamics of relations. All are acts of communication, where the process of making is also an integral and intriguing part of the film. Instead of reductive compromises, these dialogues highlight their own incongruities. What is perhaps most exciting about these works is that their outcomes are never guaranteed, least of all to their makers.

The first programme *A Frame that Holds Us* arises from the intimate spaces of the home, which, in these artists' conceptions, can mean a physical space, a relation among people, or the recesses of the mind. These are inside-out home movies, playing on the conventions of their traditional forms, which seek to document the activities of the family. These works depict unconventional domestic scenes, moments of strife as well as joy, and with seemingly mundane details far removed from the holidays and life milestones that pre-occupy the home videographer.

The films are moved by a centrifugal force, where a body is propelled outward as it spins around a central anchor. Imagine the sensation of being pulled outwards when driving around a bend or when two people clasp hands and spin around each other. If the circling stopped, this force would be gone. To push against the other, and at the same time be drawn into their gravitational force, is the tension that animates each of the films. Dani and Sheilah ReStack's *Come Coyote* (2019), for example, includes confessional moments that almost seem like secrets the romantic partners cannot reveal to each other; the frame holds something that perhaps cannot be expressed by other means. Ren Ebel and Laida Lertxundi's *In a Nearby Field* (2023) offers an especially playful engagement with the limits of the frame, especially in its dances with light and music. In Liina Siib's *Orbs* (2016), this push-pull dynamic becomes literal in the disembodied hands that make the celestial bodies move.

Accordingly, these works also possess a gaze that looks both inward and outward, like the upside-down image of the world produced by a camera obscura, which means "dark room." This is the type of image that begins Sirah Foighel Brutmann and Eitan Efrat's *Is It a Knife Because...* (2022), as a parent and child watch the waving of leaves on an interior door. In its own way, it is a kind of miracle, one born in darkness and wonder. In this and other films, the view from the window frames and describes an experience of one's world from a remove – this is an experience made globally familiar in recent years of confinement and seclusion. *A Practice for Surrender* (2022) by Tõnis Jürgens and *Where Do You Stand Now, João Pedro Rodrigues?* (2017) by João Pedro Rodrigues, both solo works, use the glass inside the window frame as a surface for reflecting on the self. The confessional essay form is not used for

making declarative statements, but rather for dialogues with oneself, pulled into their own centrifugal orbits: contradicting and distancing from oneself, in time and through reflections, but still coming back for another rotation.

The second programme A Question that Can Be Answered Yes or No traverses the world, collapsing vast distances of time and space through trajectories of desire. Whether working in close quarters or at great distances, these explorers share with each other their discoveries, frustrations, and joys. As with the historical researchers in Jenny Perlin and Jacqueline Goss's *The Measures* (2018) and OJOBOCA's *Distant Feeler* (2023), they are guided by a strong sense of belief — whether scientific, occult, or otherwise — though these certainties sometimes lead them along mysterious detours. In a concentrated and painstaking manner, these brave souls begin to build the foundations of knowledge and, perhaps, wisdom.

In comparison to the first programme, the forces at play here are centripetal – bodies pulled towards each other in ever closer encounters. The distances between polarities are sketched by the filmmakers' trajectories and missives. In Roman Khimei and Yarema Malashchuk's *New City of Friends* (2021), a young man provides a tour through his city. In describing it aloud to a group of onlookers, he maps it, starting from frame left, then exiting on the right. In the process, a new space is created in the act of observing with others. The collective fantastic little splash offers a radically different kind of map in *Similar Image* (2022), where the landscape is surveyed by a machinic gaze: camera movements and overlaid graphics hinting at measures and commands.

The format of collaboration between two curators is becoming a tradition for Tallinn Photomonth film programmes. The idea to look for parallel processes in the recent practices of film making duos arose as a global pandemic aftermath: a basic questioning of how to do things together. With the comfortable or dreaded seclusion, depending on the person, the pandemic seemed to take away some skills of relating, of listening and of seeing further from one's immediate surroundings and worries. Even though there was a yearning for contact and communication it was not always a given that one would know what to do once this desire was fulfilled. The programme ends with a performance *Distant Feeler* by OJOBOCA. It presents a communicative attempt and process that, we become aware, was never completed, fulfilled. The utopia was not reached. What does that mean for future attempts? With all the contextual challenges and imperfections of communication does it still make sense to try and triangulate our ways to each other, as do the savants in *The Measures*? The films in this programme offer tentative answers in both the worlds they create and the ways they were made.

Piibe Kolka is an artist, filmmaker and film worker with a background in anthropology. She is interested in artists' moving image as a personal enquiry into the bodily, temporal and rhythmic aspects of social realities. She works with video, sound, and performance, artistic research and curatorial practices. She has co-curated artist film programs for Kumu Art Film Festival (2016 and 2018) and at the international group show Point of No Return at NART art residency (2021).

Genevieve Yue is an associate professor of culture and media and director of the Screen Studies program at the New School. She has programmed films at Anthology Film Archives, Metrograph, MassArt, and other venues. Her essays and criticism have appeared in Mubi, Film Comment, Film Quarterly, and Reverse Shot, and she is author of *Girl Head: Feminism and Film Materiality* (Fordham University Press, 2021). She is based in New York City.

ON SEE NUGA, SELLEPÄRAST ET..

16.11.

IS IT A KNIFE BECAUSE...

Belgia

2022

26 min

Keel: prantsuse, heebrea

Rež: Eitan Efrat, Sirah Foighel
Brutmann

Belgium

2022

26 min

Language: French, Hebrew

Dir: Eitan Efrat, Sirah Foighel
Brutmann

Kodus üles võetud film; kompromissitu sissevaade ellu, kus lapsevanemaks olemine põrkub filmitegemisega. Perevideote kaudu seab film kahtluse alla laste ja täiskasvanute toimevõimukuse oma kuvandi üle. Erinevad põimunud armastuse ja vägivalla vormid tuuakse kodukeskonnas filmitud kaadrites nähtavale ja kuuldavale siira sooviga möista, kust valgusisse pääseb — ja samal ajal on politsei alati akna taga.

A film made at home; an uncompromising look at ways in which parenthood and the process of filmmaking crash into each other. Through a collection of family videos, the film challenges the dynamics of agency that children and grown-ups have over their images. Different forms of entangled love and violence are rendered visible and audible within the household setting in an honest attempt to understand where light comes from — and all the while, the police are outside the window.

KUSMAAL TE SELLEGA OLETE, JOÃO PEDRO RODRIGUES?

WHERE DO YOU STAND NOW,
JOÃO PEDRO RODRIGUES?

16.11.

Portugal, Prantsusmaa
2017
21 min
Keel: inglise, portugali
Rež: João Pedro Rodrigues

Portugal, France
2017
21 min
Language: English, Portuguese
Dir: João Pedro Rodrigues

Film jälgib monarhliblika rännet, liblika põgene-
mist Põhja-Ameerika külma talve eest Mehhiko
Michoacáni kaunitesse mägedesse. See on
kulgemise film, mis on üles võetud Waldeni järve
jäätnud kallastel Uus-Ingismaal Concordis,
linnas, kus lume alla mattunud Henry David
Thoreau ja Nathaniel Hawthorne Sleepy Hollow
surnuaia teineteist vaikides silmitsevad.

Following the migration of the Monarch butterfly,
fleeing the North American cold to spend the
winter in the pleasant mountains of Michoacán
in Mexico, this is a wandering film through
Lake Walden's frozen banks in Concord New
England, a town where Henry David Thoreau
and Nathaniel Hawthorne look at each other
in silence, under the snow in Sleepy Hollow
Cemetery.

TULE, KOIOTT

COME COYOTE

16.11.

USA

2019

8 min

Keel: Inglise

Rež: Dani Leventhal ReStack,
Sheilah (Wilson) ReStack

USA

2019

8 min

Language: English

Dir: Dani Leventhal ReStack,
Sheilah (Wilson) ReStack

„Tule, koiott“ on teine osa filmiga „Strangely Ordinary This Devotion“ („Ootamatult tavaline pühendumus“, 2017) alguse saanud kodu ja iha teema- dega tegelevast triloogiast, mis vaatab intiimsust, emadust ja laste saamist kväärvaatlenurgast. Dani ja Sheilah ReStack, kes on partnerid nii elus kui ka loomingus, jäädvustavad põgusate, päevikulaadsete sissekannetena õrnu ja hirmutavaid tundeid, mis neil uue elu maailma toomisega kaasnevad – tehes seda kõike vaimukal ja võimsalt vahetul moel.

The second in a planned trilogy of films about desire and domesticity that began with “Strangely Ordinary This Devotion” (2017), “Come Coyote” examines issues around queer reproduction, intimacy, and motherhood. Collaborators and partners Dani and Sheilah ReStack capture in fleeting, diaristic images the tender and terrifying feelings they have around ushering new life into the world, conveyed with both humour and a powerful immediacy.

TAEVAKERAD

16.11.

ORBS

Eesti
2016
3 min
Keel: dialoogita
Rež: Liina Siib

Estonia
2016
3 min
Language: no dialogue
Dir: Liina Siib

Videoteos „Taevakerad“ kujutab kaht isikut mängimas taevasfääri mudeliga, maailma ühe vanima astronoomilise instrumendiga. Samal ajal nii Vana- Kreekas kui Vana-Hiinas leitud seade sümboliseerib tähistaeva objekte Päikese orbiidil, kehtestades ka ajalisi mõõtmeid. Euroopa teaduses asendus Maa-keskne geotsentriiline maailmasüsteem Koperniku heliotsentrilise mudeliga 16. sajandil. Selle kohaselt nähakse Maad suurema kosmilise süsteemi osana, kus kõik on üksteisega põimitud pidevas liikumises. Videos kehasta- vad ratsionaalse kõrvalvaatleja pilku kaks lihast ja luust subjekti. Köhkleva ja uudishimulikuna tunduvad kätepaarid otsivat pigem ühist rütmi kui kohta ilmaruumi käimapaneva jõuna.

In the video “Orbs”, two people are playing with an armillary sphere, one of the oldest instruments of astronomy in the world invented separately by the ancient Greeks and the Chinese. It represents the objects in the sky, with the stars orbiting around the sun in the centre, while also setting measures for time. In European science, the geocentric view revolving around the stationary planet Earth was replaced with a solar one, the Copernican helio- centric model, in the 16th century. Earth appears here as part of a larger cosmic order of things, its fate connected to that of the other bodies in ceaseless motion. The detached eye of the rational mind is replaced in the video by two embodied subjects. Hesitant and exploratory, the hands appear in search of a shared rhythm rather than assuming the place of a universal man making the world go around.

Taru Elfving

HEITLIKKUSE HARJUTUS

A PRACTICE FOR SURRENDER

16.11.

Tšehhi, Eesti

2022

13 min

Keel: Inglise

Rež: Tõnis Jürgens

Czechia, Estonia

2022

13 min

Language: English

Dir: Tõnis Jürgens

Unest on saanud ideoloogiline pingeväli. Digaalse jälgimise ja optimeerimise näol on meie varemalt romantiseeritud unenägude vald nüüd tükeldatud, osadeks jaotatud ning andmete kogumina maha müüdud. Kummalisel kombel tundub, et just alistumine ja puudumine võimaldavad siin parimat vastupanu vormi. See video-essee on põhus paranoiline sissevaade enesejälgitimisse ja digihumanitaariasse, mida saadavad alatas aksone kõrvalekalded, kohanemine ning magamistubades heiklevad autotuled.

Sleep has become an ideological field of tension. In the face of digital surveillance and optimisation, our once romanticised realm of dreams is now fragmented, clustered, and sold off as so many units of data. Oddly enough, it would seem as if surrender and absence provide the best forms of resistance here. In a brief paranoid scrutiny of self-surveillance, and theories of digital humanities, this video essay is orbited by elements of distraction, adaptation, and car lights passing through bedrooms.

ÜHEL PÖLLUL SIIN NAABRUSES

IN A NEARBY FIELD

16.11.

Hispaania

2023

18 min

Keel: baski, inglise, hispaania

Rež: Laida Lertxundi, Ren Ebel

Spain

2023

18 min

Language: Basque, English,

Spanish

Dir: Laida Lertxundi, Ren Ebel

Ühes Baskimaa korteris elavad koos mees, naine ja nende väike tütar. Majapidamistööd ja igapäevased tegevused saavad ekraanil kokku kaad- ritega lopsakatest rohelistest maastikest. Filmitegijad ja nende asemikud etendavad katkeid ühest päevikust. Kodu täitub muusikaga, samal ajal kui laste joonistused ellu ärkavad. Põimides vaikset vaatlust fantastiliste elementidega räägib „Ühel pöllul siin naabruses“ toest, pärilikkusest ja väikestest nähtamatutest töödest, mis meid edasi kannavad.

A man, a woman, and their young daughter live together in an apartment in the Basque Country. Domestic chores and everyday gestures are super-imposed onto lush, green landscapes. The filmmakers and their stand-ins reinterpret fragments of a diary. Music fills the house while children's drawings come to life. Combining quiet observation and moments of fantasy, "In a Nearby Field" is a film about support, heredity, and the invisible little labours which sustain us.

MÖÖDUSTIK

THE MEASURES

13.11.

USA

2011

47 min

Keel: inglise

Rež: Jacqueline Goss,

Jenny Perlin

USA

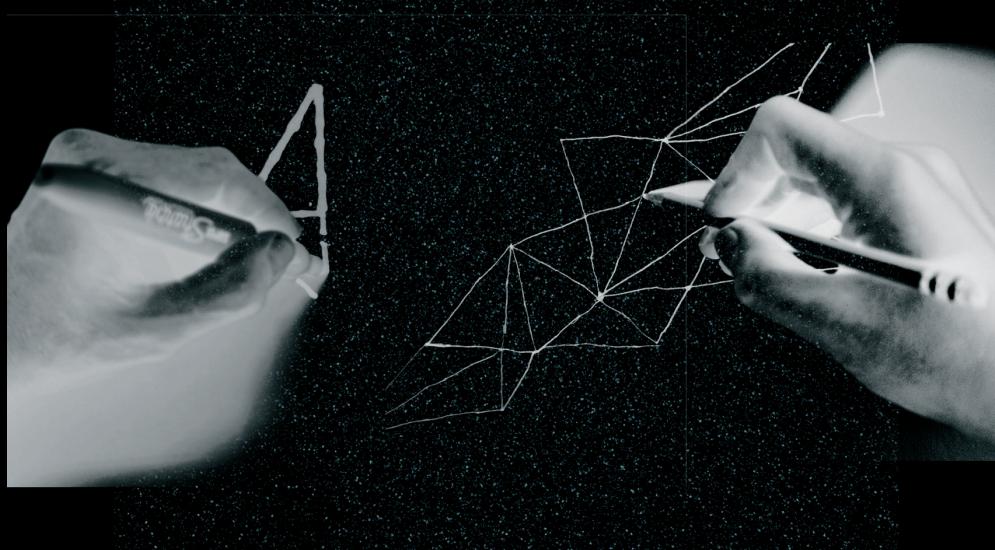
2011

47 min

Language: English

Dir: Jacqueline Goss,

Jenny Perlin

Jacqueline Goss ja Jenny Perlin jälgivad kahe astronoomi teekonda, kelle ülesandeks oli meetri pikkuse täpne määratlemine. Kulgedes Vahemerest La Manche'ini uurib „Möödustik“ meetermõödustiku sünnilugu Prantsuse revolutsiooni vägivaldsel ja mässulisel ajaperiodil. Filmi käigus heida- vad Goss ja Perlin muuhulgas pilgu ka poliitiliste ja isiklike keerd-käikude põimitusele, standardiseerimisega seotud äpardustele ja koostöötamise peensus-tele.

Jacqueline Goss and Jenny Perlin retrace the journey of the two astronomers tasked with determining the true length of the metre. From the Mediterranean Sea to the English Channel, “The Measures” explores the metric system’s origins during the violence and upheaval of the French Revolution. Along the way, Goss and Perlin consider the intertwining of political and personal turmoil, the failures of standardisation, and the subtleties of collaboration.

UUS SÕPRADE LINN

NEW CITY OF FRIENDS

13.11.

Ukraina

2021

9 min

Keel : ukraina

Rež: Roman Khimei,

Yarema Malashchuk

Ukraine

2021

9 min

Language: Ukrainian

Dir: Roman Khimei,

Yarema Malashchuk

Kolomõja linn joonistub videotoses välja läbi kaasaegse linnaplaneeri- mise eklektika. Kui Austria-Ungari impeeriumi ajal ehitatud Austria kasarmud lammutatakse, hoivad ehitajad väärustuslikud tellised alles. Kohaliku teismelise Maksõmi improoviseeritud ekskursioon naabruskonna perele seob omavahel linna ja selle ümbruse seniühendamata alad, tuues vaa-tajate ette ka töetruu pildi linna praegusest olemusest.

The town of Kolomyia emerges in video work through the eclecticism of modern urban planning. The destruction of the Austrian barracks built during the Austro-Hungarian Empire is accompanied by the preservation of its valuable bricks by the builders. Local teenager Maksym's fully improvised excursion to the families of the neighbourhood connects unconnected areas of the town and surroundings and reveals its contemporary cityscape.

SARNANE PILT

SIMILAR IMAGE

12.11

Ukraina

2021

9 min

Keel: dialoogita

Rež: fantastic little splash

Ukraine

2021

9 min

Language: no dialogue

Dir: fantastic little splash

Kui sa rannas või metsas silmad suled, kuuled vee, tuule, lehtede ja putu- kate tekitatud helisid. Võid endiselt kuulda ka mootorpaati, telefoni- helinat, maanteed, droonisuminat, elektrijaama. Kui sa silmad kinni paned ja ainult kuulamisele keskendud, segunevad helid omavahel, kuid nii kui sa silmad uesti lahti teed, märkad, et kõikjal valitseb siiski kord. Inimesed loovad maailmas korda üha kasaval kiirusel, kuni nad leiavad end taas metsast, mis on ettearvamatu ja maagiline. Võib tunduda, et mida sügavamale minna, seda enam tuleb end ohtu seada ja kaduda. Kuid see kadumine ei ole äraolek, vaid teistsugune kohalolu vorm.

On the beach or in the forest, when you close your eyes, you hear the sound of water, wind, rustling leaves, and insects. You can still hear the motorboat, a ringtone, the highway, a drone buzzing, and a power plant. When you close your eyes and just listen, the sounds mix; but as soon as you open your eyes, you notice order everywhere. Humans make order in the world with increasing speed, until finding themselves in the forest — unpredictable and magical. It seems if you go deeper, you will have to expose yourself to danger and disappear. It also seems that this disappearance is not about absence but about another form of presence.

KAUGTUNDJA. GOLIATUS & CARÁBIDA (1977-1997)

DISTANT FEELER. GOLIATUS & CARÁBIDA
(1977-1997)

17.11.

Saksamaa
performance
2022
36 min
Keel: inglise
Rež: OJBOCA

Germany
performance
2022
36 min
Language: English
Dir: Ojoboca

Distant Feeler (Kaugtundja) oli kunstnikeduo Goliatus & Carábida loodud seadeldis. See valmis 1977–1997 kestnud projektis, mille eesmärk oli luua telepaatiline kino. Tänapäeks on nende projektist alles vaid Kaugtundja nime kandva masinavärgi jäänukid ja manifest pealkirjaga „Kauged tunded ehk märgid täiuslikust armastajast

„Säilinud osadest, mis õnnekombel meie käte sattusid, lõime seadeldisest oma versiooni. Ometi ei saa me väita, nagu oleks see originaali autentne koopia. Me püüdsime masinat rekonstruerida, kuid suur osa leitud juppidest olid katki või ilma tuvastatava otstarbeta. Õnnekordselt olid slaidid veel piisavalt heas korras. Anname oma esitluses ülevaate seadeldise ajaloost ning demonstreerime, kuidas see meie ettekujutuse järgi toimida võis. Tutvustame kaadervärgi erinevaid osi ka eraldi, et vaatajat oleks võimalik mõista illusiooni olemust. Löpetuseks loeme ette kunstnike kirja pandud manifesti.”

The Distant Feeler was a contraption created by the artist duo Goliatus & Carábida. It was the result of their attempt at creating a telepathic cinema; a project they worked on from 1977 to 1997. What is left of their project are the remnants of a device they called Distant Feeler and a manifesto with the title “Distant Feelings or signs of a perfect lover”.

“From these remnants, which we were fortunate to find, we’ve created our own version of the device. However, we cannot claim that it is a true replica of the original. We tried to reconstruct the machine but much of what we found was broken or had no discernible use. Luckily, the slides were in reasonably good shape. For this talk, we will recount the history of this contraption, along with a demonstration of its effect, as we imagine it might have functioned. We will also show you its constitutive elements separately so that you may understand the nature of its illusion. Finally, we will read the artists’ manifesto.”

Eitan Efrat ja Sirah Foighel Brutmann loovad koos audiovisuaalseid teoseid, installatsioone ja performance'eid. Nad elavad ja töötavad Brüsselis. Sirah' ja Eitan praktika keskkendub liikuma pildi performansivetele aspektidele. Oma loominguga soovivad nad põõrata tähelepanu liukuvate ja liikumatu piltide lugemisega seotud ruumilistele ja kestuslikele potentsiaalidele, samuti aga vaatamise ja ajalo suhetele, narratiivide ja mälu ajaluseusele ning pildi loome materialsetele piindadele. Nad on esinenud duonäitustel kunstipaikades nagu: Kunsthalle Basel; Argos, Brüssel; CAC Delme; ning grünipäritustel: Argos; Museum für Kunst und Gewerbe, Hamburg; Portikus, Frankfurt; Jeu de Paume, Paris ja STUK, Leuven. Filmfestivalidel: EMAF, Osnabrück; Atonal, Berlin; Doc Lisboa; Oberhauseni filmifestival; Rotterdami filmifestival; Les Rencontres International, Paris ja Berlini; New Horizons, Wrocław; Images, Toronto; 25 FPS, Zagreb. Sirah ja Eitan opetavad praegu School of Graphic Research's (ERG) Brüsselis.

João Pedro Rodrigues on pärast Lissaboni. Päärast bioloogiaõpinguid Lissaboni Ülikoolis asus ta öppima Lissaboni filmikooli. Filmitegijana sai tema karjäär hoo sisse 1997. aastal 54. Veneetsia filmifestivalil, mil tema ülihilm "Parábens!" pälvis üriu eriahinna. Samal aastal valmis ka kaheosaline dokumentaalfilm „*Esta É Minha Casa*“ ja „*Viagem à Expo*“. 2000. aastal tegi ta oma esimese mängufilmi "Phantom", mis osales 57. Veneetsia Filmfestivali ametlikus võistlussprogrammis. 2005. aastal võitis ta filmiga „*Odeete*“ mitteaind ahundi, sealhulgas Cinémas de Recherche éramärkimeise Director's Fortnight'lt Cannes'is. Cinéfondation valis tema mängufiliprojekti „*To Die Like a Man*“ 2007. aasta L'Atelier Cannes'i programmi ning see linastus 2009. aastal.

Sheilah Wilson ReStack sündis ja kasvas Caribou Riveris Nova Scotias ning on praegu Denisoni Ülikooli fotograafia dotsent. Tal on bakalaureusekraad NSCAD'i ülikoolist ja magistrikraad Goldsmithsi kolledžist. Viimasel ajal on ta tegelenud projektilega, mis uurivad ajalo, lugude ja maa vahelisi seoseid. Ta kasutab fotograafiat, videot ja teksti performatiivsete ja dokumenteerivate vahendite, et uurida narratiivi ja kujutise vahelisi seoseid.

Dani ReStack on Ohio Ülikooli kunstidotsent. 2009. aastal omandas ta magistrikraadi Bard Kolledžist filmi ja video erialal ning 2003. aastal magistrikraadi Chicago Illinoisi ülikoolist visuaalkunsti alal. Tema ühe-kanalised videoed on linastunud muuhulgas Rotterdami rahvusvahelisel filmifestivalil, PS1-l, Chicago Underground Film Festivali, Lincoln Centeris ja Anthology Film Archives'is. ReStack enda loomingust: „Ma näitan oma realust, aga ma ei pea oma töid päevikulaadseteks, sest kasutan kaamerat maailma mõistmiseks, mitte lihtsalt selle jäädvustamiseks. Lisaks ei pea ma end ainulaadseks, mis tähendab, et vaataja võib end minu kogemuses ära tunda.“

Liina Siib on kunstnik ja filmitegija, kes elab ja töötab Tallinnas. Õppinud Saanud

graafikat ja fotograafiatahirduse Eesti Kunstiakadeemias, on ta oma erialaseid oskusi täiendanud ka Londonis, New Yorkis ja San Franciscos. Paarikümne aasta jooksul on ta teinud eksperimentaalseid, dokumentaalseid ja lavastuslikke videoeisid ja lühifilme, mida on peamiselt esitatud installatiivsetestisiooni ja laienedfilmiina kunstikontekstides isiku- ja grupinäitustel. Teda huvitav on inimeste igapäevaesadel praktikad ja sotsiaalne ruum. Liina Siib tegelab teemade, karakterite ja situatsioonidega, mis järvad sageli märkamatult tänu oma igapäevaesusele või mis on vaigistatud ja ignoreeritud. 2011. aastal esindas tema projekt „Naine vötab vähe ruumi“ Eestit 54. Veneetsia kunstibennaalil.

Tóinis Jürgens on kunstnik ja kirjutaja Tallinnast. Ta omandas bakalaureusekraadi Tallinna Ülikoolist kultuuriteooria erialalt ja magistrikraadi Eesti Kunstiakadeemias uue meedia erialalt. Lisaks on ta öppinud aasta aega ka Praha Kunsti-, arhitekturi- ja disainiakadeemias (UMPRUM). 2022. aastal pävis ta Eduard Würatl stipendiumi. Hetkel õpib ta Eesti Kunstiakadeemias doktorantuuris ja töötab samas külalisöppejónu. Tema loominguilise uurimuse teemadeks on muuhulgas jälgimiskapitalism, digitaalsed varemeh ja apoteeoon ehk tähenduse nägemine juhuslike seoste vahel.

Laida Lertxundi on kunstnik ja filmitegija, kes jagab oma elu ja tööd USA ja Baskimaa vahel. Sidudes kontseptuaalse jätkuse sensuaalseste naudingutega protsessis, mida ta ise nimetas Landscape Plus'iks, tömbavad tema filmid paralleelset maaastike ja kehad, kui naudinguid ja kogenemusi pakkuvate paikade vahel. Tema filmid on linastunud mitmetel festivalidel, sealhulgas: Locarno, New Yorki filmifestival, Rotterdami rahvusvaheline filmifestival, Londoni filmifestival, BFI, TIFF Toronto, Gijón, San Sebastiáni ja Edinburghi filmifestival. Ta on professor École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Lyon'is ja Universidad del País Vascos.

Ren Ebel on kunstnik ja kirjanik Californiaist Los Angelesist. Ta töötab multidisiplinaarset, kasutades nii videot, heli, teksti kui joonistusi. Tal on bakalaureusekraad filmi- ja videokunsti erialalt California Ülikoolist San Diegos ja magistrikraad visuaalse kunsti alalt ArtCenter College of Design'ist Pasadenas Californias. Tema kunsti on näidatud Gattopardo galeris, DESCAL'E'is ja Now Instant Image Hall'i Los Angeleses, Spectacle Theatre's New Yorkis ja Azkuna Zentros Bilbao Hispaanias. Tema kirjutatud ilukirjandust, esseesid ja kunstikriitikat on avaldatud väljaannetes nagu Artforum, Frieze, Mousse, X-TRA, Public Parking ja Nativia, ning näituse-kataloogides kunstipaikadele nagu Gattopardo galerii, OPAF, La Taller Gallery ja Artspace Aotearoa.

Jacqueline Goss teeb filme teadussüsteemidest ja sellest, kuidas need meie enesetaju muudavad. Goss oli 2008. aasta Tribeca Filmiliitustiidi meediakunsti stipendiat ja 2007. aasta Herb Alpert filmi- ja videopaühinna laureaat. Ta opetab New Yorki Bard Kolledžis filmikunsti ja elektronilise kunsti õppekaval.

Jenny Perlin loob 16-mm filme, videoid ja animatsioone. Tema filmid järgivad ühte-aegu dokumentalistika tavasid, kui võitlevad nende vastu – kasutades uuenduslikke stiilivõtteid, tegelevad need töö, valesti-mõistmist ja isikliku ajaloo teemadega. Perlini töid on näidatud paljudel näitustel ja filmifestivalidel, sealhulgas: Whitney muuseumis, Guggenheimi muuseumis, MoMa's, New Yorki filmifestivalil, Berliini filmifestivalil, Rotterdami filmifestivalil. Perlin on hetkel Oslo Riikliku Kunstiakadeemia visuaalse kunsti teadur. Lisaks sellele juhib ta Hoosaci Instituuti, mis on kureeritud platvorm tavapärase distsiplinaarseta narratiividega mittesobivate tekstile ja kujutiste.

Kiievis tegutsevad kunstnikud ja filmitegijad **Roman Khimej** ja **Yarema Malashchuk**, kes on visuaalse kunsti ja kino piiridel koostööd teinud 2013. aastast saadik, on mõlemad lõpetanud Kiievi Riikliku Teatri, kino ja televisiooni ülikooli filmioperaatoriteena. Neile on omistatud PinchukArt-Centre'i peapreemia (2020) ning VISIO Noore talendi preemia (2021). Nende dokumentaalfilmi debüüt „New Jerusalem“ („Uus Jeerusalemm“) pävis Harkivi Meet-Docsil eriauhinna ning duo osales ka Future Generation Art Prize 2021 konkursil. Nende videoeosed kuuluvad näiteks Antwerpeni Kaasaegse Kunsti Muuseumi, Frac Bretagne'i ja Fondazione In Between Art Film kollektiividesse. Yarema ja Roman kuuluvad kunstnikerühmituse Prykarpatian Theatre, kellega koos töötatakse praegu projekti „Lootuste ja ootuste teater“ kallal.

fantastic little splash on kollektiiv, kuhu kuuluvad ajakirjanik ja kunstnik Lera Malchenko ning kunstnik ja režissör Oleksandr Hants. Sidudes kunstipraktika meediuuringutega, uurivad nad uotoopiaid, düüsopiaid, kollektiivset kujutlusviimet ja selli kehastusi, projekteerivad, pette-kujutelmasid ja ebakindlusi. 2016. aastal Ukrainas asutatud kollektiivi projekte on näidatud muuhulgas sellistel üritustel nagu: transmediale, post.MoMA, Plokta TV, Ars Electronica, Liste kunstimess Baselis, Construction festival VI x CYNETARD, KISFF ja Docudays. 2022. aastal viibisid nad transmediale x Pro Helvetica residentuuris ning 2023–2024 Cité internationale des arts'i residentuuris.

Anja Dornieden ja **Juan David González Monroy** on filmitegijad Berliinist. Nad töötavad koos nime all OJBOCA. Üheskoos praktiseerivad nad orrorismi, mis on sisemise ja välimise transformatsiooni simuleeritud meetod. Nende filme ja performance'eid on esitatud paljudes kunstipaikades ja festivalidel üle maailma, sealhulgas: Wexner Center for the Arts, Österreichische Filmmuseum, Anthology Film Archives, Haus der Kulturen der Welt, Kunstverein München, Ullens Center for Contemporary Art, Rotterdami rahvusvaheline filmifestival, Berlinale, New Yorki filmifestival, Visions du Réel, RIDM, Ann Arbori filmifestival ja Edinburgh'i rahvusvaheline filmifestival. Nii González Monroy kui ta Dornieden on *artist-run* filmilabori LaborBerlin liikmed.

Eitan Efrat and Sirah Foighel Brutmann are working in collaboration, creating works in the audiovisual field, installation and performance. They live and work in Brussels. Sirah and Eitan's practice focuses on the performative aspects of the moving image. In their work they aim to mark the spatial and durational potentialities of reading of images – moving or still; the relations between spectatorship and history; the temporality of narratives and memory and the material surfaces of image production. Their works have been shown in duo exhibitions in Kunsthalle Basel; Argos, Brussels and CAC Delme; at group exhibitions in Argos; Museum für Kunst und Gewerbe, Hamburg; Portikus, Frankfurt; Jeu de Paume, Paris and STUK, Leuven. In film festivals such as EMAF, Osnabrück; Atonal, Berlin; Doc Lisboa; Oberhausen Film Festival; Rotterdam Film Festival; Les Rencontres Internationales, Paris and Berlin; New Horizons, Wrocław; Images, Toronto ; 25FPS, Zagreb. Sirah and Eitan are currently teaching at ERG, Brussels.

João Pedro Rodrigues is a native of Lisbon. After studying biology at Lisbon University he attended the Lisbon Film School, where he obtained his diploma. His public film career began at the 54th Venice Festival in 1997 with the short *Parabéns!*, which won the Special Jury Prize. In the same year he made *Esta É A Minha Casa* and *Viagem à Expo*, a two-part documentary. In 2000 he directed his first fiction feature, *Phantom*, which was screened in the 57th Venice Festival's Official Competition. In 2005, *Odeia* won several awards including a Cinémas de Recherche Special Mention at the Directors' Fortnight in Cannes. His feature project *To Die Like A Man* was selected in 2007 by Cinéfondation for L'Atelier in Cannes and was released in 2009.

Sheilah Wilson ReStack was born and raised in Caribou River, Nova Scotia and is currently Associate Professor Photography at Denison University. She has BFA from NSCAD University and MFA from Goldsmiths College. Most recently she has been working on projects analyzing the traces between history, story and the land. She uses photography, video, and text as performative and documentary tools to pick through the seams of narrative and image.

Dani ReStack is an associate professor of art at Ohio State University. In 2009 she received an MFA in film/video from Bard College, and in 2003, an MFA in Studio Arts from the University of Illinois at Chicago. She has screened her single-channel videos at the Rotterdam International Film Festival, PS1, Chicago Underground Film Festival, Lincoln Center, and Anthology Film Archives, among others. ReStack on her own work: I show my reality but I don't consider my work didactic because I am using the camera for understanding the world rather than simply recording it. Also I don't consider myself unique – which means using my experience can reflect the viewer's experience.

Liina Siib is a visual artist and filmmaker who lives and works in Tallinn. She studied printmaking and photography at the Estonian Academy of Arts and has taken longer study trips to London, New York and San Francisco. Over twenty years Siib has made experimental documentary videos and short fiction films, that have been presented as installations and as works of expanded cinema in the art context both at solo and group exhibitions. The topic of her works ranges from social space to different manifestations of people's everyday practices and daily routines. She deals with characters, spaces and situations that tend to go unnoticed due to their ordinariness or are silenced or ignored. In 2011, her project *A Woman Takes Little Space* represented Estonia at the 54th Venice Art Biennale.

Tõnis Jürgens is an artist and writer based in Tallinn. He holds a BA in culture theory from Tallinn University and an MA in new media from the Estonian Academy of Arts. He's also spent a year studying at the Academy of Arts, Architecture & Design in Prague (UMPRUM). In 2022 he was awarded the Eduard Wiiralt scholarship. He is currently a guest lecturer and PhD candidate at the Estonian Academy of Arts. His artistic research practice involves themes such as surveillance capitalism, digital ruins, and apophenia, or the inadvertent emergence of meaning.

Laida Lertxundi is an artist and filmmaker who lives and works between the USA and the Basque Country. Combining conceptual rigor with sensual pleasure in a process she calls Landscape Plus, her films establish parallels between landscape and the body as centers of pleasure and experience. Her films have been screened at numerous festivals such as Locarno, New York Film Festival, International Film Festival Rotterdam, London Film Festival, BFI, TIFF Toronto, Gijón, San Sebastián or Edinburgh among others. She's a professor at École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de Lyon and at Universidad del País Vasco.

Ren Ebel is an artist and writer from Los Angeles, California. He works in a range of media including video, sound, text and drawing. He received his BFA in film and video art from the University of California, San Diego, and his MFA in studio practice from ArtCenter College of Design in Pasadena, California. His art has been shown at Gattopardo Gallery, DESCALE and Now Instant Image Hall in Los Angeles, the Spectacle Theater in New York and Azkuna Zentroa in Bilbao, Spain. His writing—fiction, essays and art criticism—has appeared in Artforum, Frieze, Mousse, X-TRA, Public Parking and Nativa, and in exhibition catalogs for Gattopardo Gallery, OPAF, La Taller Gallery and Artspace Aotearoa.

Jacqueline Goss makes movies about scientific systems and how they change the ways we think about ourselves. Goss is a 2008 Tribeca Film Institute Media Arts Fellow and the 2007 recipient of the Herb Alpert Award in Film and Video. She teaches in the Film and Electronic Arts program at Bard College in the Hudson Valley of New York.

Jenny Perlin makes 16mm films, videos, and animations. Her films work with and against the documentary tradition, incorporating innovative stylistic techniques to emphasize issues of truth, misunderstanding, and personal history. Perlin's work has been shown in numerous exhibitions and film festivals, including at the Whitney Museum of American Art, the Guggenheim Museum, the Museum of Modern Art, the New York Film Festival, the Berlin Film Festival, the Rotterdam Film Festival, and others. Perlin is currently a research fellow in Visual Art at the National Academy of Art, Oslo and is director of The Hoosac Institute, a curated platform for text and image focusing on works that don't fit conventional disciplinary narratives.

Collaborating at the edge of visual art and cinema since 2013, Kyiv-based artists and filmmakers, **Roman Khimei** and **Yarema Malashchuk** graduated as cinematographers from the Kyiv National Theatre, Cinema and Television University. They were awarded the main award of the PinchukArtCentre Prize (2020), VISIO Young Talent Acquisition Prize (2021). Their debut documentary feature *New Jerusalem* received the Special Mention Award at Kharkiv MeetDocs and the duo also participated at the Future Generation Art Prize 2021. Their video works are in collections of the Museum of Contemporary Art Antwerp, Frac Bretagne, and Fondazione In Between Art Film. Yarema and Roman are members of the art group Prykarpattian Theater which is currently working on the project Theater of Hopes and Expectations.

fantastic little splash is a collective comprised of journalist/artist Lera Malchenko and artist/director Oleksandr Hants. The collective combines art practice and media studies, focusing on utopias, dystopia, the collective imagination and its incarnations, projections, delusions, and uncertainties. Established in 2016 in Ukraine, their projects have been exhibited at events including transmediale, post. MoMA, Plakta TV, Ars Electronica, Liste Art Fair Basel, Construction festival VI x CYNETART, KISFF, and Docudays, among others. They have also participated in the transmediale x Pro Helvetia Residency 2022, and in LaCité Internationale des arts, 2023-2024.

Anja Dornieden and Juan David González Monroy are filmmakers based in Berlin. They work together under the moniker OJOBOCA. Together they practice Orrorism, a simulated method of inner and outer transformation. They have presented their films and performances in a wide variety of venues and festivals worldwide, among them the Wexner Center for the Arts, Österreichische Filmmuseum, Anthology Film Archives, Haus der Kulturen der Welt, Kunstverein München, Ullens Center for Contemporary Art, International Film Festival Rotterdam, Berlinale, New York Film Festival, Visions du Réel, RIDM, Ann Arbor Film Festival and Edinburgh International Film Festival. Both González Monroy and Dornieden are members of the artist-run film lab LaborBerlin.

POOLUSTE KOORDINAADID POLAR COORDINATES

7. Tallinna Fotokuu kaasaegse kunsti biennaali kunstnikufilmide programm.
Artists' film programme of the 7th Tallinn Photomonth contemporary art biennial.

Kuraatorid / Curators:

Piibe Kolka, Genevieve Yue

Tekstid / Texts:

Piibe Kolka, Genevieve Yue ja kunstnikud
Piibe Kolka, Genevieve Yue and the artists

Linastused kinos Sõprus (Vana-Posti 8, Tallinn) kuuluvad 27. Pimedate Õode Filmifestivali PÖFF Expanded kavasse.

Screenings at Cinema Sõprus (Vana-Posti 8, Tallinn) are part of the 27th Tallinn Black Nights Film Festival's programme PÖFF Expanded.

Projektijuhid / Project managers:

Kulla Laas, Brigit Arop

Kommunikatsioon / Communication:

Marion Leetmaa, Lisbeth Mugame

Rahvusvaheline kommunikatsioon /

International PR:

Alexia Menikou

Graafiline disain / Graphic design:

Ranno Ait ja Jaan Sarapuu (WWW Stuudio)

Tõlked ja toimetamine /

Translations and copy-editing:

Mari Volens, Genevieve Yue

Tänname / Thank you:

Sintja Andersone, Joanna Kalm, Maris Karjatse, Erki Kase,
Killu Kuuben, Ivar Murd, Len Murusalu, Hira Nabi, Rüta Pakalne,
Julie Pfleiderer, Tytti Rantanen, Merilin Talumaa, Tetiana Tsbyulnyk,
Anu Vahtra, Ingel Vaikla

Tallinna Fotokuu peakorraldaja:

Eesti Fotokunstnike Ühendus (FOKU)

Main organiser of Tallinn Photomonth:

Estonian Union of Photography Artists (FOKU)

METROPOL
SPA HOTEL

Tallinna Fotokuu on rahvusvaheline
kaasaegse kunsti biennaal, mis vaatab
kunstis ja ühiskonnas toimuvaid
arenguid, mida vahendavad aina
intensiivsemalt fotograafilised kujutised,
kaamerad ja ekraanid.

Tallinn Photomonth is an international
biennial of contemporary art that looks
broadly at developments in art and
society in a world increasingly mediated
by cameras, screens and images.

fotokuu.ee